

КЕҢЕСБАЙ
АЙМАНОВ

“ҚАРАҚАЛПАҚСТАН”, БАСПАСЫ
1981

Кеңесбай Айманов күнделікті баспа сөзде кәптен бері аты бар жас шайырлардың бири. Оның мектеп сахнасына арналған сахналық қысқа шығармалары, балаларға бағышланған қосықтары жиі-жиі „Жеткіншек“ газетасында көриніп турады.

“Дана бала ҳақында ертеқ” —автордың тұнғыш топламы. Ертеқте жас баланың жұртты қайыл қалдырған даналығы, тапқырлығы сөз етилсе, басқа қосықларында бахытлы балалық, мектеп турмысы, Ұатанға муҳаббат жырланады.

А $\frac{70803-94}{M-357(04)-81}$ —4702250000

© „Қарақалпақстан“ баспасы, 1981

Шырпы — телефон

Ушыраттым бир күни,
(Айтсам жүдә күлкили)
Сөйлесип отыр көп бала,
Телефон етип шырпыны.

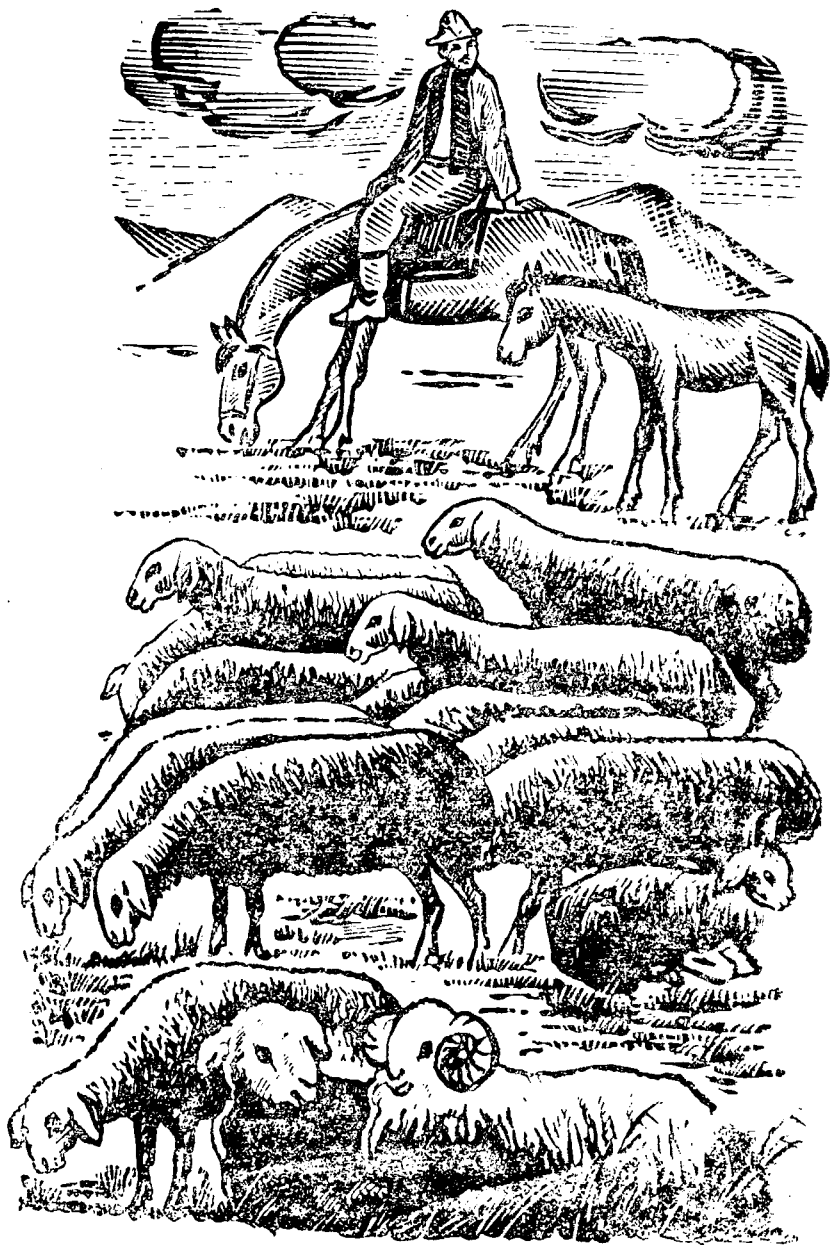
„Дана екен“ ойлаған,
Сым-сабақты байлаған,
„Жер“, „Күн“, бирин „Юпитер“,
Биреуин „Марс“ сайлаған.

— Алло, алло, „Юпитер“,
Сөйлеп турған мен ғой „Жер“,
Қатнасықта болсақ биз,
Ұақыт кеуилли өтер!.

— Алло, алло, бул „Күн бе?“,
Сөйлесіуіге мүмкин бе?!—
— Деди бири, — күтер, „Жер“,
Қонаққа кел, ертеңге!.

— Алло, ким бул, Марс па?
Аралық қалай алыс па?!
— Келсең күтип аламыз,
Корабльде жол қысқа!

... Көшеміздің баллары,
Шийрин қыял-ойлары,
Сөзсиз ғой дослар, қыялдың,
Ертең шынлық болары.

Жайлауда

Жазда бардым жайлаўга,
Жайлаў сулуў жер екен,
Шопан дайым ол манда,
Қойын бағып жүр екен.

Хәмме жақ жасыл, көк-көмбек,
Көп екен, хәм де булақлар,
Секирип ойнап куўысқан,
Қошантай менен ылақлар.

Жайлаў кеши дым қызык,
Өристен қойлар қайтқанда,
Таў артына бой созып,
Қызарып қуяш батқанда.

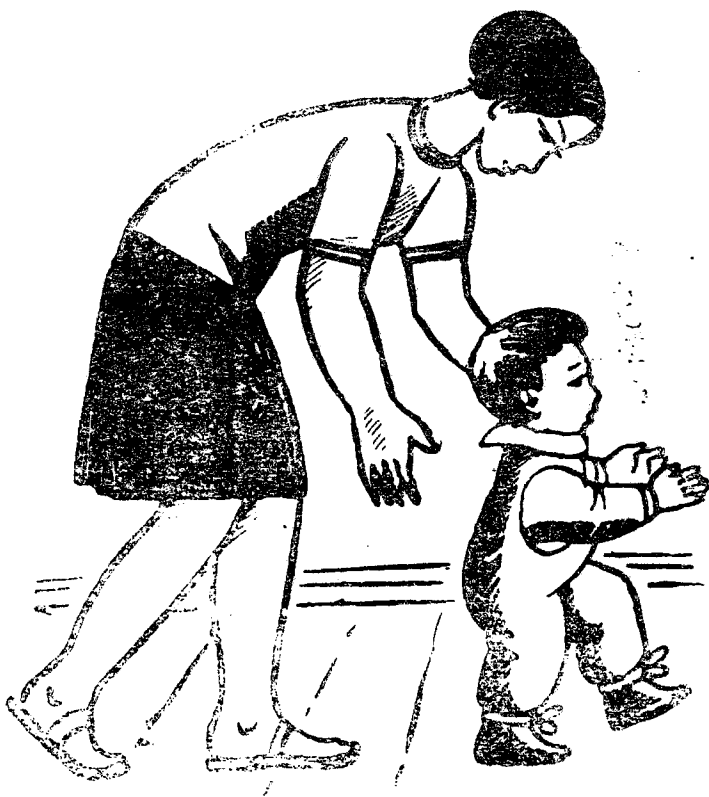
Шаўкымлы өмири жайлаўдың,
Хәм көркем хәм кеўилли,
... Дем алыс питти, мен қайттым,
Еске алып тағы келиўди.

Тай-тай бөке

Тай-тай бөке, тай бөке,
Дым еркесең хәм бөке,
Тентиреклеп жығылма,
Қулашыңды жай бөке!

Тай-тай бөке, тай бөке,
Қылығы қызык, ай бөке,
Балалықтан алып қал,
Өзине сен „пай“ бөке.

Тай-тай бөке, тай бөке.
Сөзине иси „сай“ бөке,
Мине, демде ғаз турдың.
Сендей шаққан қай бөке!

Жаз келгенде

Жаз келгенде жадырап,
Кулпы дөнер этирап,
Жаз көркине тоймаймыз,
Шынығамыз, ойнаймыз.

Биз бахтыяр баламыз,
Лагерьлерде боламыз,
Каналарда шомылып,
Суўға қармақ саламыз.

Костёр, костёр жарқырап,
Жоллар, жоллар шақырап!
Шығамыз узақ сапарға,
Биз көрмеген жерлер бар.

Жайлауларға барамыз,
Онда шопан атамыз,
Үйретеди өнерди,
Бузаў, қозы бағамыз.

Боламыз дәрья бойында,
Үлкениң ой-қырында,
Биздей болып шадланып,
Кимлер жүрген бурында?!

Шадланып дем аламыз,
Альпинистлер боламыз,
Берген шадлы дэўранды,
Дана Ленин бабамыз.

„Кишкенелер иси“ деп

Бэхәрим келди, бэхәрим,
Жойып қыстың қәхәрин,
Келиң дослар, қыздырын,
Нәлше егиу мәхәлин.

Ауыл—қала арасын,
Гүлге бөлеу талабым,
— Кишкенелер иси—деп,
Кууанып журт карасын!

Қызғанып жүрип пе?

Хәзирше жетпейди,
Педальға аяғым,
Сонда да келеди,
Машина айдағым.

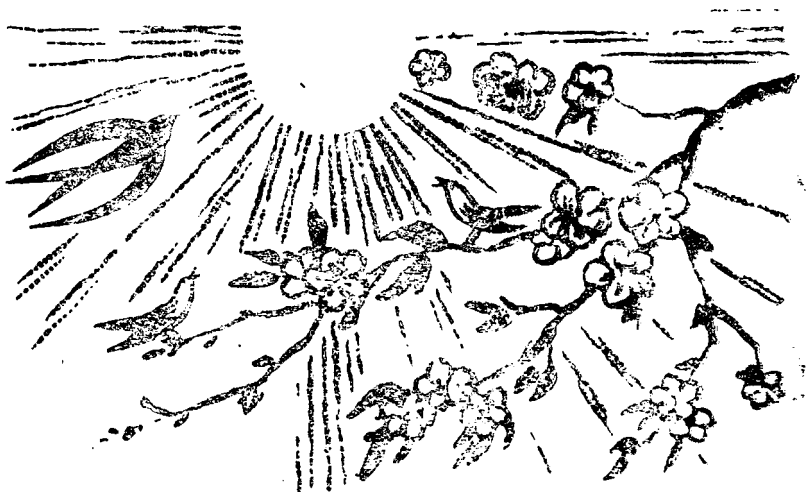
Кишкене қусайман,
Ағамның ойынша,
Ең үлкен баламан,
Класым бойынша.

Я, ағам, машинасын,
Қызғанып жүрип пе?
Бир күни минермен,
Өзимде “жүйрікке”

„Бармайман“ — деп, — ол жакка...

Рульди ушлап компаңлап,
Миңгенин өзи унатты,
Тан шебердей томпаңлап,
Велосипедин зыратты.

Күш бермей велосипеди,
Зыңғыды ойға бир ўақта,
Ал Муратым, жылайды,
„Бармайман, — деп, — ол жакка“.

Хош келдин, бәхәр

Күяш төксе этирапқа нурлар,
Бизди күтер кызык ойынлар,
Шығамыз майданга йошып,
Ойнаймыз, айтамыз қосык,
Хош келдин бәхәр!

Қулпы дөнип, жапырақлап таллар,
Салмаларда сымдырар суўлар,
Нәўбәхәрдің тәшүиши есте,
Кирисемиз қызғынлы иске,
Хош келдің бәхәр!

Бүлбил нама салса бағларда,
Ырғалады гүллер сайларда,
Қандай жақсы бағларды гезген,
Жанға рәхәт жайларды гезген.
Хош келдің бәхәр!

„Бәрҳама таярмыз“

Барабан қағылып,
Жаңласа горн,
Турғандай шақырып,
“Сборға келиң!”

Тура баслаймыз,
Дизилип сапқа,
Айтар уранымыз,
“Таярмыз бәрҳа!”

Ленин исине,
Таяр әўладбыз,
Келешек өмирге,
Гүлмиз, саўлатбыз!

„Шебер қоллар“

Мектепте „шебер қоллар“ бар,
Менде оған ағзаман.
Көргизбемизди, жан дослар,
Тамашалаң бир заман.

Онда бизлер тоқыған,
Кестелер көз тартады,
Сүүретлер көп қарасаң,
Ықласың шын артады.

Қайта-қайта келеди,
Бир мәртебе келгенлер,
„Шебер қоллар“ исине,
Сүйсинеди көргенлер.

Назар

Бизиң класстағы Назар,
Көп партаға берди қазар,
Ойып хәр нәрсени жазды,
Шаққы менен талай сапар.

„Қой!“ — десек қулақ аспады,
Қайта күлип халласлады,
Досларына қырын қарап,
Түрли қылұасын баслады.

Муғаллимге айтып бердик,
Жыйналыста тәртип бердик,
... Соннан берли биз Назардың,
Жаман әдетин көрмедик.

Гейбиреў...

Сабақтан қашады,
Қолайлап тасаны,
Көшеде уялмай,
Журтқа қар шашады,
Нәсият: балалар,
Усындай болмаңлар!

Усындым

Сорамас деп мұғаллим,
Барып едим сабаққа,
... Орнымнан зорға түргелдим,
Түсіп тағы сынаққа.

Кешеги „бес“ ке исенип,
Келгениме қысындым,
Устазыма иләжсыз,
Күнделикти усындым...

Қыңырлық

Қыңырлық етті баласы,
Үзиўге көк қаўынды,
Айтты оған ағасы,
— „Қойны жөнсиз даўыңды!“

Қылмады ол бирақта,
Енди жылай баслады,
Тәўеллеге ол сонша,
Ұасла қулақ аспады.

Ақыр соңы ағасы,
Әперди үзип жамбылша,
— Жылама улым, мә алшы,
Таўысып же тойғанша!

Баласы жей алмады,
Жамбылшаны писпеген,
Бул сапар ол уялды,
Деп айтыўға; „аишы екен!“

Мен бир сөзли боламан

Мен бир сөзли баламан,
Мен бир сөзли боламан,
Өтирик айтсам набада,
Мени дос деп санамаң!

Мен бир сөзли боламан,
(Мақтаншақ деп ойламаң.)
„Туўры бол“ деп үйреткен,
Устаз тилин аламан!

Апама кесент қылмайман

Апам кетсе жумысқа,
Жыламайман, ойнайман,
Болсам да киши, бирақта,
Көп нәрсени ойлайман.

Иси көп ғой апамның,
Үйде де тыным таппайды,
Ҳайрансаң, ол сонда да,
Шаршадым деп айтпайды.

Жумысын, мейли питкерсин,
Етпеймен кесент мен оған,
„Ақыллы бол улым,“ — деп
Айтар бәрха ол маған.

Аяз бенен Нияз

Баратырып мектепке,
Ушырасты Аязға,
—Қайт бала тез үйиңе,—
Деди Аяз Нияз ға.

—Жоқ—деди, ол қасарып,—
Аяз, сеннен қорықпайман,
Күн сууық деп, тайсалып,
Жары жолдан қайтпайман!

Аяз сонда, мырс етти,
„Батыр бала,“—екен деп,
Нияз болса, мектепке,
Таслады қәдем күлимлеп...

Аңғалақ

Аңғалақ-аў, аңғалақ,
Жүресең көп қаңғалап,
Таяқ тийсе кетесең,
Алысларға думалап.

Аңғалақ-аў, аңғалақ,
Унатпадым мен бирақ,
Жүргим келмес, себеби,
Сендей мәзи қаңғалап...

Ол ким?

Оқыуынан көп қалады,
Сабағынан „еки“ алады,
Доска алдында албырайды,
Еки көзи жаўдырайды,
Араңызда болса бәлким,

Ол ким?

Дәптериниң қабы жыртық,
Китап берсең қояр жойтып,

Кийим кийсе шаңға батар,
Ойын десе „басын сатар“,
Араңызда болса бәлким,

Ол ким?

Үйинде де шатақ өзи,
Пәтиұасыз айтқан сөзи,
Күтип жүрмиз ойланар деп,
Жаман әдетин қояр деп,
Араңызда болса бәлким,

Ол ким?

Сазенде.

Хәүескерлер кружогинде,
Талантлы оқышылар көп,
Ат қойыпты, Нәжимге,
Журт музыкант бала, деп.

Гармошка ма, дуўтар ма,
Хәммесинде шертеди.
Сыйқыр барма, сазында,
Қыялыңды ертеди.

Концерт болса мектепте,
Қатнасады қалмастан,
Саз шертиўди өзінше,
Үйренипти ол жастан.

Қәне менде, класста,
Атансам жас сазенде,
Нәжимдей шебер болмаққа,
Шын кумарлық бар менде!

Вожатый

Көремиз оны хәрқашан,
Балалардың ишинде,

Көремиз оны биз мудар,
Киши пейил пишинде.

...Жаман болса гейбир ис,
Кыйланады, төзбейди,
Болмасын, деп ҳеш кемис
Көптиң мәпин гөзлейди.

Мине қандай көринлер,
Әзиз вожатыйымыз,
Ол кеңес ақыл берер,
Хүрметлеймиз оны биз!

Палўан екен

„Ҳай-пайына“ қаратпай,
Көкмардағы ылақтай.
Жықты демде, Қанатты,
Палўан екен Муратбай.

Қанат күшли деп турсак,
Екен мәзи мақтаншақ.
Муратбайдай болар ек,
Шынығыўға қатнассақ...

„Дослық мүйешинде“

Көрмек болсақ дос дийдарын,
Таяр түрли альбомлар,
Рус, өзбек, украин,
Мынаў вьетнамлы баллар.

Китап, хат ҳәм газеталар,
Мине олар жоллаған,
Дослығымыз өсип барар,
Планета бойлаған!

Жәдирлеўди шын дослықты,
Ленин бабам үйреткен,
Сүйемиз парахатшылықты,
Өмиримизди гүленткен!

Инимнин саўғалары

-Бул байрамға арналған,
Саўған нешеў иним?-деп
Сорап едим, ол маған,
Жуўап берди, күлимлеп.

—Биринши, алған „бес“ лерим,
Турыпты күнделигимде,
Жыйдым металл сынығын,
Үлес қой бул да өмирге!

—Үшинши, еккен терегим,
Айланар еле нәрўанға,
Ендиги жылы өтемен,
Аралап бағды, байрамға!

Партаның өкпеси

—Айтар сөзим, сырым,
Сулыў едим бурын,
Қашырдым сыйқымды,
Сен қарап қырын.

Партамның сөзинен,
Қапалы жүзинен,
Уялдым соныңдай,
Айып тек, өзимнен!

Кимдики орынсыз?

Шақырса келмедим,
Бараман демедим,
Жылытпа аўқатты,
Өкпелеп жемедим.
Туұрысын айтың сиз,
Кимдики орынсыз?!

Күн узақ ойнадым,
„Хоккейди“ қыймадым,
Кешиктим сабақтан,
Бос қалып аўқаттан,
Қарнымды қыйнадым!
Туұрысын айтың сиз,
Кимдики орынсыз?!

Милиционер ағай

Апамның сөзине,
Өжетлик еттім,
Үйде отыр десе де,
Көшеге кеттім.

Ойынға берилип,
Ұақыт өтипти.
Әлле қашан қуяш,
Батып кетипти.

Адасқанымды шынтлап,
Сол мәхәл билдим,
Үйим қаяқта, деп,
Жылап жибердим.

...Милиционер келди,
Бир гезде маған,

—Кәне жүр,—деди,
Мен ердим оған.

... Ойсызлық сол сапар,
Басыма „тийди“,
Милиционер ағай,
Көрсетти үйди.

Болсам журтқа сүйкімлі

Тил қайтарғым келмейди,
Жумсаса да қай адам,
„Гежирликті билмейди“,
Деп мактайды ата-анам.

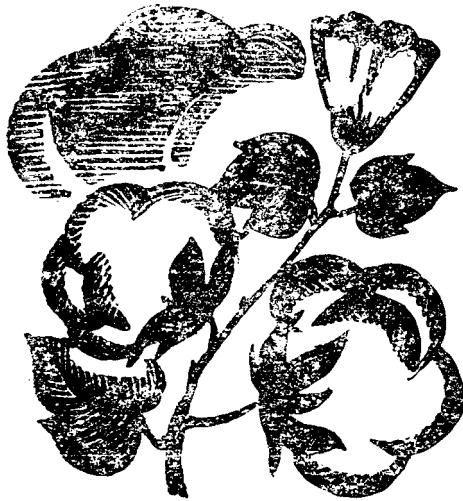
Мектепте де, дүзде де,
Жасы үлкенді сыйлайман,
Дослар да көп өзімде,
Урыспайман, ойнайман!

Ашылыпты пахталар

Құрметленип, халқымда,
„Ақ алтын“ деп аталар.
Аппақ қардай атызда
Ашылыпты пахталар.

Аңсат емес ойласаң,
Дийхан қанша ис етер.
„Ақ алтынды“ хәрқашаң,
„Алтын қоллар дөретер!“

Ана-жерге тиллескен,
Бұл—аталар мийнети,
Мийнет пенен беллескен,
Бұл—ағалар зийнети!

Арта берсин күн-күннен,
Кууаты гүл елимнің.
Косарман үлес, ержетсем,
Байлығына жеримнің.

Ықлас

Қосылды бизге жаңадан,
Бир бала келген, қаладан.
Таныстырды „Ықлас“, —деп,
Оқыушыларға сораған.

„Қаладан келген“ деп билдик.
Жатырқап солай көп жүрдик.
Өткеннен соң еки-үш ай,
Бара-бара үйрендик.

Зийрек екен, билинди,
Ардақлаған билимди.

„Пионер“ — газетасына
Сүүрети тез-тез илинди.

...Вожатый келди бир күни
(Айтсақ изи күлкили)
— Ықлас, — деди, — шөлкемге
Жәрдемиң керек үлгили?

Сонда турып жалма-жан,
Бизиң Ықлас орнынан:
— Ислеңлер, — деди, — менсиз-ақ,
Кәйтесиз қозғап орнымнан?!

Класс басшы бир сапар
— Қәне, — деди, — балалар?
Хәүескерлер топарын
Дүзсек деген ойым бар?

„Макул“ дестик, хәммемиз,
Қызық көрмек дәмемиз,
Ықласқа хош жақпады,
Хайран қалдық буған биз?!

...Бәхәр айы еди бул,
Екпек болдық бағқа гүл.
Қатнаспады Ықлас тек,
Класском айтты: өзиң бил.

Өзимшил екен, билинди,
Кем-кемнен хәмме түңилди,
Сонша бала ишинен,
Дос тутпады хешкимди?

Үмитлер қалды ақланбай,
Ойландық сонда бул қалай?
Сабақтан билгир болса да,
Минези екен нақолай?!

Қарар еттік ақыры,
Енбегенсоң „ақылы“,
„Көп түкірсе көл болар,“ —
Барғой халық нақылы.

Сол сыяқлы, бирликте.
Шештик „тәмби“ бермекке.
...Жыйналыста қызартсақ,
Ойланар-аў әлбетте...

...Залдың иши „лық“ толды,
Сөйлеушилер көп болды,
Жыйналыста Ықластың
Қылғалары гәп болды.

— Аласлансын арадан?
Деди, биреу сөз алған.
— Ақырғы сөгис берилсин?! —
Деп атыр биреу, аяған?

Деди биреу: ойланды!
Деди биреу: қоймайды!
„Келептиң ушы“ соңында
Ықласқа келип байланды.

Ықлас шығып, ортаға,
(Бәлким шын, бәлким жортаға)
„Кешириң!“ — деудің орнына
Жиберди жылап, буўлыға!

... Билмек болсаң сол Ықлас,
Мениң менен класслас,
Өзимшиллик әдетин,
Айтып бердим мен бираз.

Бәлким енди ойланар,
Ойланар да, қыйланар,
Менмен, қырсық минезин
Етпес бәлким, тәкирар...

Ким болсам?

Эрманларым мениң шексиз,
Қайсы бири етер несип,
Врач, устаз, гезсем тениз,
Хәммеси де макул кәсип!

Летчик болып диң ҳаўада,
Самолетта ушсам деймен,
Сапар етип алысларға,
Мәнзиллерди қушсам деймен!

Устаз болсам баллар менен,
Бахыт гүлин тере билген,
Сыр шертисип томлар менен,
Келешекти көре билген!

Дийханшылық ата-кәрим,
Ойланаман, дийхан болсам,
Босқа кетпей маңлай терим,
Ұатанымнан алғыс алсам!

Берилемен ойларға көп,
Шофер болсам қалай болар?!
Бул кәсип те емес қой шеп,
Күтер сени айдын жоллар!

Шайыр болып шықсам егер,
Қосық, дәстан жазар едим,
Хәмме танып сәлем берер,
Қатарымнан озар едим?!

Я илимпаз болсам ба екен,
Ойлап табар жаңалықты,
Эрман, тилек шексиз екен,
Күсер бәрха „даналықты„

Қанат қақсам гүл өмірге,
Әрманларым алға баслар,
Қандай ой бар өзлерінде,
Айтың дослар, айтың дослар?

Нызан—космонавт

... Жұрт өтирик демесин,
Минип космос „кемесин“,
Нызанның айтсақ хабарын,
Баслапты ол сапарын.

Жерди айланып ушыпты,
Жулдызларды „кушыпты“,
Бир гезде радиодан,
Қайтыўға буйрық ол алған.

... Күтпегенде сол мәхәл,
Дусласты шатақ, ғалма-ғал?

Өйткени айға баратыр,
Корабльде жас батыр.

Ислеп турып, тосыннан,
Шамасы „кеме“ бузылған,
...Айтсақ гәпти қысқаша,
Тапсырма еди басқаша.

Өтирик гәпке инанбаңлар,
Қорқақ деп ойлап қалмаңлар?!
Себеби, космодромда,
Болды ол талай сынаўда.

Дөгеректи серлейди,
Уялғаннан терлейди,
Кнопкада құрттай бир,
„Земля„ деген жазыў тур.

Қол менен әсте басады,
Баланың кеўли тасады,
Корабль бирден сол сәтте,
Зымырайды „жер“ бетке...

... Жоралары мектеплес,
Нызанға болып тилеклес,
Тур екен күтип хәммеси,
Нызандай болыў дәмеси.

Батырды қарсы алады,
„Урралар“ қулақ жарады,
Дабырлы менен шаўқымнан,
Нызан шоршып, оянған,

Қараса Нызан, түси екен.
Түсинде көрген иси екен.
... Үй-иши түүел күлистик
„Космонавт“ болар дестик...

Ана-Ұатан кушағында

Бұлбил киби, сайрағаным,
Қызыл гүлдей жайнағаным,
Дослар менен ойнағаным,
Ана—Ұатан кушағында.

Билим алып, нур қушқаным,
Дослықта шаглап йошқаным,
Қорықпай космоста ушқаным,
Ана—Ұатан кушағында.

Ана—мектеп алтын уя,
Онда оқыр талай Зоя,
Урысты көрмегей дүнья!
Ана—Ұатан кушағында.

Мийнет етсем бахтым асар,
Кремлим шуғла шашар,
Келешегим алға баслар,
Ана—Ұатан кушағында.

Дүнья кең, бірақ тар болып,
Бир тислем нанға зар болып,
Балалық сөйтип хор болып,
Жүргенлер бар Ұатанында.

Бизде болса, өмир басқа,
Бахыт күлген хәр бир жасқа,
Үзилмесин күлким хасла,
Ана—Ұатан кушағында.

Қулпы дөнген хәмме таман,
Ленин атам дүзген заман,
„Анам, қуяш болсын аман“,
Ана—Ұатан кушағында.

Полат пенен Мурат

—Үкенди ойнат, жылатпа?!—
Деп анасы Полатқа,
Айтқанында хәр сапар,
Полатта тайын жууап бар:

„Мен үлкенмен, сонлықтан
Муратқа тиймес хеш адам!“
... Бирақ та усы Полаттың,
Минези еди өжет дым.

„Шаң жуқтырмас“—өзине,
Сай келмес иси сөзине,
Менменлиги жүдә мол.
Сондай бала еди ол;

Үкесі киши Муратты,
Талай рет жылатты,
Қолында көрсе конфета,
Тартып алар сол ұақта.

Хабардар еди анасы,
Оқышым, гәптиң ырасы,
... Бир күни түсте чай ишип,
Отырды семья жәмлесип.

Полат айтты сөз баслап;
—Тыцла апа, қулак сап?
Үкелери басқаның
Еситтим былай айтқанын:

Биың Мурат дым жаман,
„Әжага“ демес ол маған?!

Сонда ана күлимлеп,
Жууап берди былай деп.

—Болса да киши, биледи.
Жақсыны жақсы көреді!
Ал сен үкеңди өзиң,
Урасаң, талай көрдим.

Сол ушын сени жек көрер.
Қалай, „әжағам!“—дер?!
... Мурат қалды уялып,
Бетинен кетти тер ағып...

Бийик таулар

Бийик таулар, бийик таулар,
Қабағын тур үйіп таулар,
Басыңызда „ақ шөгирме“
Турсыз бултты сүйіп таулар,
Бийик таулар, бийик таулар!

Бийик таулар, бийик таулар,
Сулыұ көркің көзди „жаулар“,
Теңиңиз жоқ сақыйлықта,
Ырғалтасыз гүлдер, бағлар,
Бийик таулар, бийик таулар!

Бийик таулар, бийик таулар,
Саған келсем кеулим шағлар,
Нәу бәхәрде қысқы қарын,
„Ғабы хаят“ суу боп қағлар,
Бийик таулар, бийик таулар!

Бийик таулар, бийик таулар,
Сизди сүймес бар ма жанлар!
Күдиретли хәм айбатлысыз,

Тәрийпиң тиллерде жаңлар,
Бийик таўлар, бийик таўлар!

Бийик таўлар, бийик таўлар,
Қушағында жасар аңлар,
Сырлы, бәлент шоққыларың,
„Мунда кел!“ — деп маған ымлар,
Сау болғайсыз, бийик таўлар!

Мектебим

Бир зағара тығып қойынға,
Басымызды „сатып“ ойынға,
Жүрген, мениң сада ойыма,
Нур куйғансаң ана — мектебим,

Ыссы, сууықларға төзимли,
Бир „байтерек“ деймен өзінди,

Билим берип, аштың көзимди,
Кәдирлисең ана—мектебим.

Усап турсаң бир мәрт анаға,
Меҳир қойған сонша балаға!
Мени перзентликке санама,
Ядтан шықсаң бир күн мектебим.

Өзиң менен ойым өрлеген,
Қай „палапан“ сени көрмеген?!
Сенде „түлеп“ қанат сермеген,
Шәкиртиңмен ана—мектебим.

Куяш десем оннан алықсан,
„Алтын уя“ атын алыпсаң,
Жүрегиме орнап қалыпсаң,
Келешегим ана—мектебим!

Гүз

Әжайып гүз, көркем гүз,
Көптен күттік сени биз,
Сениң менен абадан,
Кудиретли елимиз!

Көрдик барып жақында,
Бизиң совхоз бағында,
Ұылжып пискен мийўелер,
Әйне гүздің ұағында.

Солқым-солқым жүзимлер,
„Кәне мени үзиң“,—дер,
Қызарып тур алмалар,
Сайлап-сайлап үзиңлер!

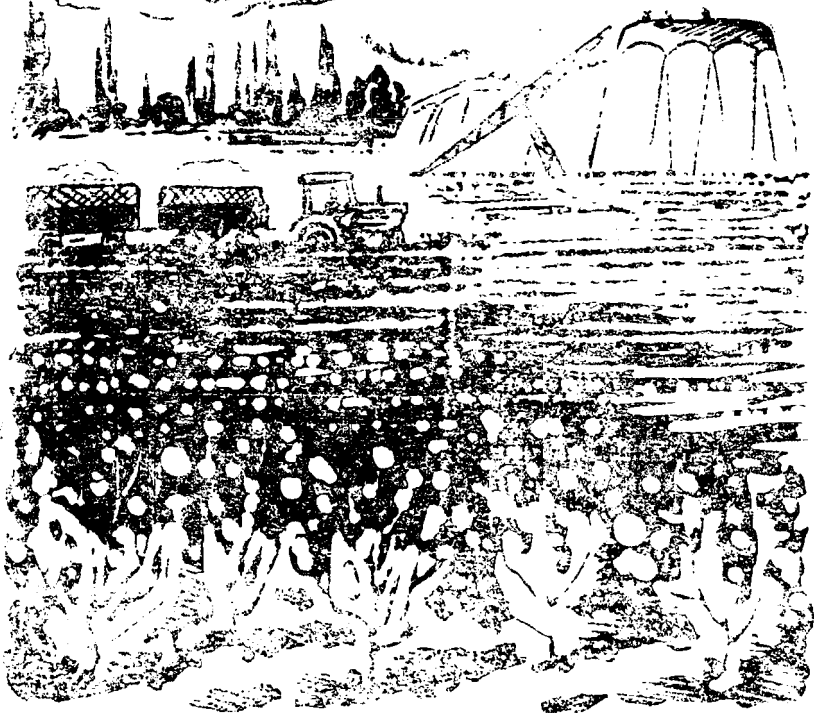
Деген гәп бар, „әлекке,
Зор береди пәлекке,„

Бақшамызда қауын көп.
Қалмайсыз ізлеп қалекке!

Ашылыпты „ақ алтын“,
Теңи-тайы жоқ алтын,
Жыйнамаққа байлығын,
Атланыпты мәрт халқым!

Қуяш пенен нурланып,
Атызларда ыргалып,
„Сары алтын“ лар писипти,
Көрің дослар, бір барып!

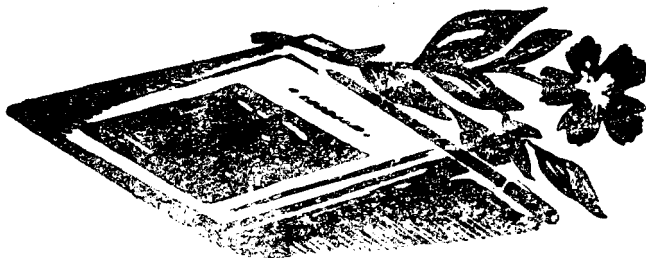
Бурынғыдан дым бөлек,
Өзгерипти дөгерек,
Сулыўлығы көз тартқан,
Гүздің сәни бир бөлек!

Әжайып гүз, алтын гүз,
Көптен күттик сени биз,
Гүз қырманын үймекке,
Келиңиз дослар, келиңиз!

Китаптың сөзи

Абайлап усла, ҳәй бала,
Күтпесең тозып қаламан,
Келеси оқыў жылында,
Үкеңе керек боламан!

Абайлап усла ҳәй бала,
Бетимди жыртып қор етпе.
Билимге қуштар ҳәр бала,
Оларды маған зар етпе?!

—Абайлап усла, хэй бала,
Орынсыз, жаслай солмайын.
Жыртылып, толып шыжбайға.
Тышқанға жемтик болмайын!

Шығыуым қыйын, баспадан,
Хэр жылы, уқшы, хэй бала!
Дос болмас маған хешқашан
Билмесе буны қай бала!

Бәхәрим

Бәхәрим келди, бәхәрим,
Жойып қыстың кәхәрин,
Кел досларым, қыздырың,
Нәлше егий мәхәлин!

Теректиң таза ҳауасы,
Өмирлердің дауасы,
Шығайық екшембилікке,
Тауып қолдың сауасын!!

Бағ ел көрки, жарасық,
Бөленсин сәнге, жарасып,
Кишкенелер иси деп
Кууансын журт, қарасып...

Арасы аўыл-қаламның,
„Ақ алтынлы„ даламның,
Шайкатылған бағ болсын,
Мийнетинен адамның...

Атамның айтқанлары

Атам айтты: жан балам,
Ақылымды ал, балам,
Зыян болмас нәсият,
Қулағыңды сал, балам.

Еки урысқа қатнастым,
Екеуі де болды аўыр,

Қолға кирди қан менен,
Тәрийп етсем, бул дәуір!

Жас едим мен, ол гезде,
Сеннен сәл-пәл ғауырак,
Ашлық, сууық, урыстан.
Халық бүлинди, тәуір-ақ.

Таза дүзим Ленинлик
Бай-ийшанға „жин болды,“
Айтсам ертеқ, ол хәзир,
Күнлер мүшкил күн болды.

Балам, өткен заманда,
Залымлардан қорландық,
Соны ойлап, советти,
Жан бердик, бирақ қорғадық!

„Ақлар,“ қашты, биз жеңдик,
Гүл-гүл дөнди бул заман,
Ұатанның дузын, ақлаған
Өмириме балам, ырзаман!

Парахатшылық турмысты,
Жаңа дүзген ўақытта,
Гитлер деген бир нәлет,
Қол созды, тағы бахытқа!!

Тағы урыс басланды,
Қанлар аққан сел болып,
Жаўға қарсы атландық,
Биригип, пүткіл ел болып.

„Советти жеңиў, кул етиў,“
Олардың болды ураны.
Сөйтип бизге тасланды,
Жаўдың сансыз қуралы.

Көрмегейсең урысты,
Атаңның балам, ақылы,
Созылған урыс төрт жылға,
Қайырлы питти ақыры...

Нықпыртлап жаўдың ордасын,
Берлинге шекем барғанман.
Майданда эттең оң қолдан,
Айрылып балам, қалғанман.

Нәлетий урыс талайдың,
Басына салды көп ғұлпет.
Мәртлерше берди өз жанын,
Саўашта, иним Қулымбет.

Қайсы бирин айтайын,
Жүректе шерим көп, балам.
Тынышлықты сүйсең шын,
Болмайсаң қешўақ шеп, балам!

Бизлер көрген ашлықты,
Умытпа тағы жан балам.
Ана-жерди ардақла,
Ол-ырысқы, нан, балам!

Қәзир де гейбир елдерде,
Езилген бар, езген бар,
Бир тислем нанға зар болып,
Көшелерди гезген бар.

Жасларсыз нағыз бахтияр
Балалық боп па, бизлерде?!
Жайқалып өскен гүл көрсем,
Уқсатаман, сизлерге!

Ел мәпи турсын ойында,
Қәттеки отта күйе бил,

Ғамхоршы балам, өзине
Партияны, сүйе бил!

Нәсиятым ең соңғы
Хұрметлей бил, мийнетти,
Сонда гана халқыңа,
Боларсаң, адам хұрметли!

...Ветеран атам саў болсын,
Сөзлери-ақыл көзи екен,
Көрген еки заманды,
„Шежирениң“ өзи екен.

Үлес

Класымыз бойынша,
Киристик қоян сақлаўға.
Нәўбетлесип турамыз,
От-жем, суўын бақлаўға.

Жумсақ, мамық жүнлери,
Сулыў түске дөнеди,
Күте билсең, жәниўар,
Тез көбейип өнеди.

Қулақларын қайшылап,
Быйқылдасып бақырар,
Жуўырысып от-жемге,
Бирин-бири шақырар.

Шыдамай сәл селтеңге,
Қашып кетер деп жүрсек,
Асыранды қоянлар,
Адамға екен үйирсек.

„Терисй, гөши пайда,—деп,
Мугаллим айтты,—қоянның“,

Ядыма түсип усы гәп,
Бүгин ерте ояндым.

Себеби келди, гезегим,
Миннетим аўыр, билемен,
Усылай көптиң исине,
Үлес қосып келемен.

Муғаллимим

Маман бийдей данасаң,
Хызметің көп, санасаң,
Сен екинши анамсаң
Муғаллимим-устазым.

Хәр исте болып, төзимли,
Аштың өзиң, көзимди“
Мүмкин бе, сүймеў өзиңди
Муғаллимим -устазым.

Мудам мени ойладың,
Сеннен қанат байладым.
„Әлипбең“нен айландым,
Муғаллимим-устазым.

Көз алдымда елесин,
Басқардың билим кемесин,
Ядымда ақыл-кенесин,
Муғаллимим-устазым.

Өмирге жол алыппан,
Баўыр басып қалыппан,
Өзиң менен алықпан,
Муғаллимим-устазым.

Тәжим етсем аз болар,
Дәстан жазсам саз болар,

Жүрген жериң жаз болар,
Муғаллимим-устазым.

Мийнетиннен орасан,
Ағарған шашың қарасам,
Биз ушын жас боп қаласаң,
Бирақта, мәңги, устазым.

Бир ериншек

(Халық даналығынан)

Бабалардың сөзлерине жүгинсек,
Бир елатта өмир сүрген ериншек.
Өзи болса сәл нәрсеге инанғыш,
Сада екен хәмде нағыз кеуїлшек.

Сүймесе де терлеп мийнет ислеўди,
Тәўир көрген көп ишип, көп тислеўди,
Әрманы боп мийнет етпей күн көриў,
Қоймапты ҳеш жеңил талап излеўди.

... Дизге жетпей өмиринше шекпени,
Тары емес ушық болып еккени,
Ғайры елден сол аўылға келеди,
Сол күнде бир дийхан талап еткелн...

Ериншек еситип оның хабарын,
Хә демей-ақ излестирип табады,
Хәм үйине әкеп сорайды оннан,
„Ол жақлардан бар,—деп қандай хабарың?

Өзине жетерлик хийле-сумлығы,
Бул бир дийхан екен басым қуўлығы,
Аңқаўлығын сезип бул ериншектің,
Былайынша гәп баслайды буўлығып:

—Бизиң елме, оқо, жатып ишесен,
Сақалыңа шекем батып ишесен,
Мийнет деген түсине де енбейди,
Хәтте жармаға май қатып ишесен?!

Жата-жата ийим әбден қанған соң,
Тегин кийим, тамақ ығыр қылған соң,
Шыдай алмай келдим жора бул жаққа,
Мийнетке үйренген сорлы болған соң.

... Ериншекке бул гәп мақул түседи,
Бир ақшамда сол елатқа көшеди,
Бирақ хасла усамайды күн көрис,
Сол дийханның айтқанына кешеги...

Зар болып бийшара ишер тамаққа,
Таң атпастан жууырыпты талапқа,
Ериншеклик еткен күни залым бай,
Оны салып қояр екен қамаққа.

Тыным таппай ислеген соң күн узақ,
Ериншекке батты жүдә бул азап.
Халы келмей жатып ишти тамағын,
Өз елинде еркин еди ол аздап...

Ырас екен сөзи анау дийханның,
Өз елиме сыяр еди қыйқаным,
Өмир сүриу қыйын екен мийнетсиз
Депти хәм ол: жалқаулықты қойғаным!

Хәм ериншек қайтып келип елине,
Асылыпты хасылым деп, белине,
... Мийнет-бахыт, мийнет-түби рәхәт
Хүрметли сөз мудар мениң елимде!

Жумбақлар

Қатарласқан „ақ терек“,
Адамзатқа дым керек:
Онысыз астың дәми жоқ,
Сөйлеген сөзде мәни жоқ.

(Тис)

Шаңды көрсе „жутады“
Тикенегин тутады.

(Кийим щеткасы)

Шайнайды, бірақ жутпайды,
Шаршадым деп айтпайды.

(Гөш майдалағыш)

Төбесінде пәриги,
„В“ дан басланар,
Атының бас хәриби.
Темирден жүреги,
Аспанда жүреді,
Гүрилдеген дауысы бар.
Қус емес, уша алар.
Буны кимлер шеше алар?!

(Вертолет)

Жылтырақ, курттай зат,
Қағазда тұрады.
Жумсаһаң хәп-замат
Тоғайды қырады.

(Алмас хәм шаш)

„Шешенликте“ тайы жоқ,
Айтар түрлі хабарды.
Үй буйымы жаны жоқ,
Кәне кимлер табады?!
Тили оның „кулағы“.
Кулағын бурамасаң,
Сырын биле алмайсаң,
Дым үндемей турады.

(Радио)

Еки бала

... Аўылымызда Әдил деген
Әжайып бир бала бар.
Сабақтан да билгир екен,
Мақтар оны адамлар!

Бостан-босқа ол көшеде,
Қаңғымас, дым әдепли.
Жәрдемлесер хәм үйине,
Хәрбир иске ол епли.

Жолда, дүзде ким дусласса,
Сәлем бермей өтпейди,
Еликлейди устазына,
Сөзин еки етпейди.

Спортта да шаққан сондай,
Футбол дәрўазаманы.
Болса деймиз Әдилбайдай,
Мектепте хәр баланы.

...Класымызда бир бала бар,
Аты оның Убайтқан.
Сабақ емес хоккей оның.
Бас „талабы“ унатқан.

Мәниси жоқ оқыуының,
Гәптиң шынын айтаман,
Екиншиден быйыл да ол,
Оқып атыр қайтадан.

Таярламай тапсырманы,
Ойнағаны ойнаған.
Қолын силтер „уят“ десек,
Ұайран болдық биз оған?!

Апасы бир ис бұйырса,
Бәрха алдап, қашар ол.
Үйде құрттай үкесиниң,
Бетине күл шашар ол.

Соннан келип нағыз менмен,
Өзгелерге күледі.
Жек көреді ақыл берсең,
Тек өзін жөн биледі.

Кемшилигин жойса егер,
Мақтар едим, ырасым.
Ұәммелерге жаяр едим,
Аты, фамилиясын!

Улыма ўәсият

Баўыр етим куўанышым,
Өмиримдеги гүлимсең.
Қайғылансам, жубанышым,
Ұәм балам ұәм инимсең?

Қарайсаң ба, мына өмир,
Өзгермекте жаңарып,
Турмысында улым, ұешбир,
Көрмегейсең жаманлық.

Бәрхә ойлап, сен Һаққында,
Уйқы келмес көзиме.
Жағымлы бол ел-Һалқыңа,
Бахыт күлсин өзиңе.

Мийримли бол, ата-анаңа
Қатарыңа карап, өс.
Патриот бол, Уатаныңа
Журт мәпине жарап өс!

АЛҒЫС

Аязлап қатты аўырдым,
Өткен жылдың гүзинде.
Көриўге келди врач-қыз,
Күлки ойнап жүзинде.

—Наўқасың қалай басланды?—
Сорап атыр мұлайым,
Ақ халатлы бул қыздың
Аты екен Гүлайым.

Күнде келип турды ол,
Һабар алып Һалымнан.
Түрли дәри берди ол,
Укол салды қолымнан.

Анама усас меҺрибан,
Жайнап турған көзлери.
Дәрман берди жаныма,
Айтқан дәлкек сөзлери.

Шыпа таптым, жазылдым,
Жәрдемнен доктордың.

Қандай алғыс айтыўды,
Биле алмай көп турдым...

Күшигим

„Ийт—адамның жолдасы“
Еситтим буны атамнан,
Күшигим бар, дым жақсы,
„Бөрибасар“ атанған.

Гейде, „күшим-күшим“ деп,
Алысқа алып кетемен.
Үлкейген соң күшигим,
Аңшылыққа ертемен.

Шабаланып үреди,
„Бөрибасар, ҳәс“,—десем,
Алдымнан шаўып шығады,
Мектебимнен мен келсем.

Қуўып салар мал келсе.
Үйимизге сақшы ол.
Сергек, пыр-пыр уйқыламас,
Пышығымнан жақсы ол...

Пахтакеш қыз боламан

Мениң апам колхозшы,
Пахтарда ислеиди,
Өз кәсибин мудама,
Ең қәдирли ис, дейди,

Усап мен де апама,
Пахтакеш қыз боламан,
„Алтын“ берип Ұатанға,
Ел алғысын аламан!

Сырғанақта

Шебердей-ақ бурыннан,
Аяққа коньки байладым,
Жууырып келип жағадан,
Сырғанауды ойладым.

Айтқаным бирақ болмады,
Аўнап түстим, жығылдым,
Аўырып дизем сызлады,
Үйрениў керек, уғындым!

Куўаныш

Халаслап жас жүреги,
Иним келди мектептен.
Куўаныуының себеби,
Пионерге ол өткен.

Колын кыстым кутлықлап,
Болғанына пионер,
Дедим „оқы, ықлас сал,
Үйрен, излен, бил өнер!“

Иним менин пәкизе,
Азамат болып өседі,
Ержеткен соң елине,
Ҳадал хызмет етеді.

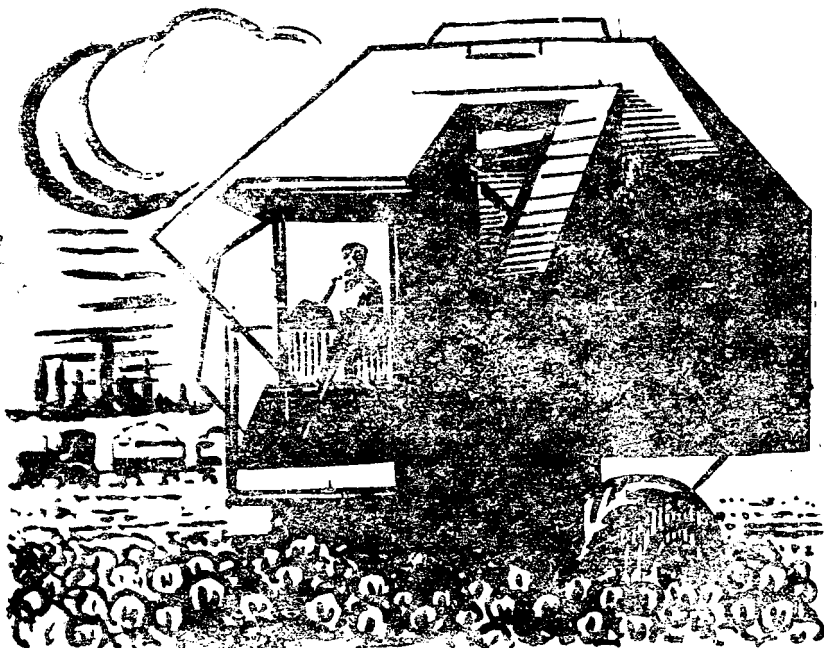
Галстук

Есапла сен галстугиңди,
“Қызыл туўдың бир бөлеги“, деп,
Үш әўладтың дослық белгиси
Сол ушын сүй, сақла, кәдирлеп!

Әлипбе

Иши толы сүүрет пенен ҳәрипке,
Билимнің сағасы өзиң „Әлипбе“,
Сениң менен дийдарласпай, сырласпай,
Инсан сирә өмир сырын билип пе?!

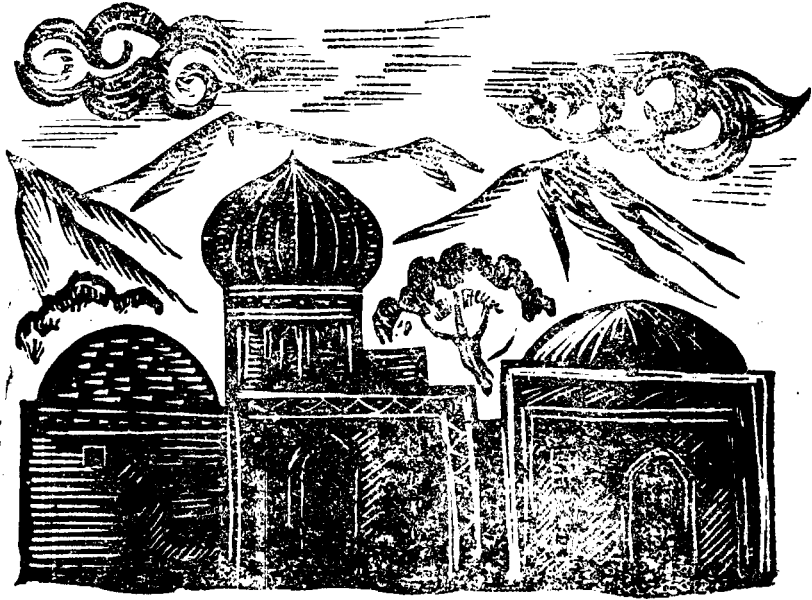
Мектепке биринши кәдемди урсам,
Сен жол силтеўшисең, дәслепки нурсаң,
Жолдасындай шийрин балалығымның,
Бәрхә жүрегимнің төринде турсаң!

Тез ержетип

Бахыт тапқан мийнеттен,
Ағам — механизатор,
Адамлар, оны билген,
Дейди: „мийнеткеш, батыр!“

Тез ержетип, ағамдай,
Үлес қоссам өмирге,
Айдап „темир тулпарды“
Орден тақсам өңирге...

Дана бала тууралы ертек

(Халық эпсанасы бойынша)

I

Бул ўақыя болған екен бурында,
Еки ханлық—Рум менен Қырымда,
Мәртебели -қырым ханы бир күни
Былайынша хат жоллапты Румға:

—„Бизден сәлем Рум бийлеўшисине,
Аланың жердеги көлеңкесине,
Дослықтың белгиси—тартыўымыз бар,
Кабылласа, бизди алғаны есине!

Егер бурын жүрген болсақ қасласып,
Буннан былай кетсек деймен досласып,

Аты шыққан сиздей хұкимдар менен,
Мен кумарман сөйлеспекке дусласып!

Хәр ким өз алдына болмай атлан-шап,
Жорықларға диге қосып атлансақ, ;
Жер қайысқан ләшкеринен еки елдің,
Бизге қарсы келе алар қайсы шах?!"

Талай нарға қасыл затты артыпты,
Аўмасын деп айылын берик тартыпты,
Мине сөйтип хан, Румға жоллапты
Елши етип, тет үзэйри Артықты...

II

Өзин журттан бийик санап қалайда,
Хан отыр бүгин де алтын сарайда,
Кеше ғана қайтқан еди, қалаға
Шкарын тамамлап, саррас бир айда!

Бүгин бәзим қурыўда ол пинҳамы,
Қандай көркем мына гүздің ақшамы,
Салқын шарап пенен ойыншы қызлар,
Кумарлыққа жетелейди патшаны!

Гүзги жапырақтай турған қалтылдап,
Хан қасында пәйик, бираз жалпылдақ,
Сарайдың есигин гүзетер сақшы,
Алмас қылыш қолларында жалтылдап!

... Бир мәхәл бас үзэйр келип:—дат!,—деди,
Паңсыған хан: „не жаңалық, айт?!“—деди,
—Қоңсы журттан бизге елши келип тур
Саўғасына қоса мынаў хат,—деди.

Хатты қолға алмақлыққа еринип,
„Ғасылзада“ турып кетти керилип.

Бирақ „ырғалыўда“ кәнизек қызлар,
Сырлы саздың ышқысына берилип...

III

Патшалықта ушыраспаған бурыннан,
Эжайып бир саўға келди Румнан,
Сыйға—сый дегендей буны ап келди,
Үш түйеге артып алты румлян.

Нарларға артылған ҳасыл заты жоқ,
Ҳәмиршининиң сәлемнама хаты жоқ,
Тартыўы тек—ықшам, сулыў үш тулға,
Тулғаларда ҳеш нәрсениң аты жоқ.

Соғылыпты сүйек пенен дәннанан,
Көркемликте таңланғандай жер-жәҳан.
Саўғаны қабыллап Қырым ханлығы
Бул не жумбак, биле алмай болды ҳайран?!

Елши тәжим етип: баслапты сөзди:
—Уллы шаҳ жиберди елиңе бизди,
Алтын, гүмис, зерге мүтәж емессиз
Журт ишеси солай ойлайды сизди?!

Сонлықтан сыйымыз мынаў үш тулға,
Ең қәдирли байлық сатылмас пулға,
Хүкимдар соқтырды, ойланып узақ,
Зинданда жатырған бир дана кулға.

Айырма жоқ, үшеўи де бирдей зат,
Бирақ сыры ҳәр-бириниң қат-қабат.
Болсадағы бир-бирине усаған,
Бири арзан, бири оның дым қымбат!

Бириниң баҳасы оның орташа,
—Дана болса тапсын, деди,—сол патша.

Шешсе сырды билер достың қәдирин
Шеше алмаса, дослығы оның ўақытша.

Қырым қаны таңланды хәм ойланды,
Бул қандай сыр, таба алмай қыйланды,
Жарылқаўшысына жәрдем бермекке
Сарайға гил „хасымзада“ жыйналды.

Адамның тулғасы—инсан мүсини,
Хәммесиниң бирдей сыртқы пишини,
Неде болса шебер уста жасапты,
Сулыўлығы сүйсинткендей кисини.

Жыйналғанның таба алмады хәммеси,
(Гейбириниң ханға жағыў дәмеси)
Сарайдағы гилең „ақ сүйеклердиң“
Кәпелимде „қайырлады кемеси“.

Басланғандай дәрьялардың тасыўы,
Келди бирден шахтың гәзеп-ашыўы:
—Мәўлет үш күн, ашасызлар бул сырды
Таппасаңлар сөзсиз дарға асыўым!

Төртинши күн берерсиз бир хабарын,
Елшилерди қонақ үйге апарың!
—Бул бәлеге тап болдық биз қайдан—деп,
Қайғы басты бегзадалар топарын...

IV

—Қулақ салсын үлкен-киши, бала да!—
Деп жаршылар жар урып жүр қалада.
Әзелден-ақ жаңалыққа кумар жүрт,
Ербең етпей сирә қулақ қалар ма?!

—Тулғалардың сырын ашып бермекке,
Рухсат бар хан қасына кирмекке.

Өзи өлимдар, малы болар патшалық,
Бул жарлықты ким жорыса ермекке!

Әжайып сый күтер буны билгенди,
Бул ҳикметти шешип, зейни илгенди,
Пухара ма, ақ сүйек пе, бәри бир,
Хәким боп сорайды шәхәр Гүргенди.

Дегендей-ақ „бас байрақты аламан“.
Сарай ишин қаплап кетти талабан,
Қоррандозлар қорра таслап атырса,
Палкерлер жүр, дейип, „палға саламан!“

„Көзи ашық ўәлийлер де“ баршылық,
Кең сарай да етти бүгин таршылық.
... Ертеқ соңын атар таңнан баслайық
Етпесең оқыұшым, егер қарсылық?!

... Кетти өтип, демде үш күн арадан,
Буйрығына ханның елге тараған,
Табылмады тулға сырын ашқандай,
Бул патшаның қол астынан сораған?!

Ериккен хан айбатланып бақырды,
Тағы сарай мәжилисін шақырды:
—Бәриңиз қум гелле, сизлерден ағла,
Ғайры елдің бир қулының ақылы!

Кең далаға ертең дарды кураман,
Қәхәримди көрсин бәрше аламан.
Бүгин болса пашшапларым арқалы,
Хәр бирине қырқ дүрреден ураман.

Биразлардың кетти „суўға салысы“
Биразлардың келди катты намысы.
„Өлемиз“ деп биреўлери дирилдер,
Қымбатлы гой геўдедеги жан усы!

Усы мәхәл пайда болды бир бала,
Шаққанлықта қатарынан дурдана,
Аяғында шарық, жыртық бөриги,
Жупыны екен кийгени де дым ғана.

Шамасы оның он үшлерде жасы бар,
Адырақ көз, үлкен аўдық басы бар,
Кең маңлайы—даналығын аңлатса,
Қалың қаслар ойшыллығын жасырар.

Келди де ол, рухсат ет, шах?—деди,
Бүгин бизге дарығанды бах,—деди,—
Келмес едим әдалатсыз бул жерге,
Әттең әкем қасымда жоқ, ұах!—деди.

Патша турды жүз кубартып, таңланып,
Исенбеслик келбетинен аңланып,
Бирақ бала айбынбастан өлимнен,
Сөзин қайта дауам етти жанланып.

—Адам емес иплассызлар бәриңиз,
Халықтың қанын сорыу мақсет, көриңиз!
Ел әптада, ел дийұана, саўатсыз,
Инанбасаң шах аралап, көриңиз!

Зинданыңда дилгир болып жатырған,
Бурынғы жүз басың—әкем Батырхан,
Өсекшиниң сөзлерине инанып
Айрылдың шах исенимли батырдан!

Мынаў алдындағы жумбақ тулғалар
Сөзимниң шынлығын тастыйқлар булар.
Сыйқырлы дүньяға баслайман сизди,
Илим-қикметке шын болсаңыз кумар!

VI

Сөйтти де кеп, бир тулганың қасына,
Шыбық тықты қулағына асыға,
Екинши кулактан шыққанда шыбық
„Арзан тулга“ деди, шертип басына!

—Бундайлар сыр айтсаң умытып кетер,
Бийқайғы өмири уйқыда өтер,
Ондай адамларға исеним болмас,
Дослыққа ҳәр қашан қыянат етер.

Тағы бирине тыққанда шыбықты,
Кулактан кирип, аўзынан шығыпты,
Ақылсыз хан, бул баланың сөзинен,
Төмендеги даналықты уғыпты:

—Мынаў тулга, ең арзаны тулганың,
Оған исенгениң сениң қурығаның,
Бар сырынды душпанына паш етер,
Көрмейсең аўзының босқа турғанын!

Айта аламан, шақым сизге, қысынбай,
Бираз хәмелдарың сениң усындай,
Айыра алмасаң досты, душпанды,
Гайып боларсаң тез, гүздің қусындай.

Үшинши тулгаға тығылған шыбық,
Кулақтың ишинде қалды ол турып.
—Мынаў мүсин, ең қымбаты, қасылы,
Деди бала шақ тәрепке бет бурып.-

Беккем сақлар ондай адам дос сырын,
Дослық деп жан берген бабалар бурын.
Дослық, бирлик жеткереди жеңиске
Дослық инам етер бахыттың нурын!

Үшінши тулғаны халық десе болар,
Дослық,хадаллықты үйретер солар,
Халық—дөретиуши, байлық ғазийне,
Таўды талқан етер бириксе олар,

Хәдден зыят зор берместен салыққа,
Исенбеклик керек патша халыққа,
Бул сауғасы менен рум ханлығы,
Сени усатқан қырда қалған балыққа!

Хор болмайсаң халық пенен досласаң,
Жаўың да бас ийер сонда қасласқан,
Ишпеге, киймеге мүтәж болсам да,
Алдыңа бас ийип келмеспен ҳаслан!

Хәкимлик те, Гүргениң де өзиңе,
Өтинишим—әкемди қос өзиме.
Тулғалардың сыры болса усындай,
Исен, я исенбе, ерик өзинде!

VII

Дана бала шығып кетти шашылып,
Көпшиликтің қалды аўзы ашылып,
Патша болса пашшапларын шақырды,
Батырханды босатпаққа асығып...

Жипек мәңги жипек, болмас ҳасла бөз,
Тапқырлығын сол баланың көрди көз,
Мине соннан берли қалды, халықта,
„Ақыл жастан шығар“,—деген нақыл сөз.

Шын...Ғя қыял, мәлим емес булманы,
Себеп ертек, халық үмити,әрманы
Даналығын сол баланың жаздым тек
Болғаннан соң жүрегимнің пәрманы...

М А З М У Н Ы

Шырны телефон	3
Жайлауда	5
Тай-тай бөке	5
Жаз келгенде	6
„Кишкенелер иси“ деп	8
Қызғанып жүрип пе	8
„Бармайман“,—деп,—ол жаққа	9
Хош келдің, бәхәр	9
„Бәрхамат таярмыз“	10
„Шебер қоллар“	10
Назар	11
Гейбиреу	11
Усындым	12
Қыңырлық	12
Мен бір сөзді боламан	13
Апама кесепт қылмайман	13
Аяз бием Нияз	13
Аңғалақ	14
Ол кім?	14
Сазеңде	15
Вожатый	16
Падұан екен	17
„Дослық мүйешінде“	17
Инімнің сауғалары	18
Партаның өкпесі	18
Кимдікі орынсыз	19
Милиционер ағай	19
Болсам жұртқа сүйкімлі	20
Ашылыпты пахтастар	20
Ықлас	21
Кім болсам	24
Нысан космонавт	25
Ана—Ұатан кушағында	27
Полат пенем Мурат	28
Бийік таулар	29
Мектебим	30
Гүз	31
Кітаптың сөзі	33
Бәхәрім	34
Атамның айтқанлары	35
Үлес	38

Муғаллиж	39
Бир ериншек	40
Жумбақлар	42
Еки бала	43
Улыма Ұэсият	44
Алғыс	45
Күшигим	46
Пахтакеш кыз боламан	46
Сырғанақта	47
Қууанышым	48
Гадстук	48
Әлипбе	48
Тез ер жетпи	49
Дана бала тууралы ертек	50

На каракалпакском языке

Кенесбай Айманов

МУДРЫЙ МАЛЬЧИК

Стихи и сказка.

Издательство „Каракалпакстан“

Нукус—1981

Редакторы *Ш. Сейитов*
Художник *К. Нәжимов*
Худ. редакторы *И. Кыдыров*
Тех. редакторы *Э. Алламуратов*
Корректоры *Д. Асқарова*

ИБ № 1010

Терийге берилген ўақты 10/XII-1980-жыл. Басыўға рухсат етилген ўақты
23/IV-1981-жыл. Қағаз форматы 60X84¹/₁₆. Көлеми 3,75баспа табак
3,35 есап баспа табак. РК 30612. Тиражы 5000. Баҳасы 20 т.

„Каракалпакстан“ баспасы. Нөкис қаласы, К. Маркс көшеси, 9

ККАСССР Баспа, полиграфия ҳәм китап саўдасы ислери бойынша мәмлекет-
лик комитетиниң „Правда“, иың 50 жыллығы атындағы Нөкис полиграф-
комбинаты. Заказ 38